

Sygn. akt III KK 476/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 marca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska (przewodniczący)

SSN Marek Pietruszyński

SSN Jacek Błaszczyk (sprawozdawca)

Protokolant Katarzyna Gajewska

w sprawie **P. M.**

skazanego z art. 158 § 1 k.k. i inne

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 2 marca 2022 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego, na korzyść, od wyroku Sądu Rejonowego w R.

z dnia 11 marca 2021 r., sygn. akt II K (...),

**uchyla wyrok w zaskarżonej części i przekazuje sprawę w tym
zakresie Sądowi Rejonowemu w R. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem nakazowym z dnia 11 marca 2021 r., sygn. akt II K (...), Sąd Rejonowy w R. uznał **P. M.** za winnego tego, że:

1. w dniu 22 listopada 2020 r. w P., pow. p., woj. (...) działając wspólnie z innymi ustalonymi osobami wziął udział w pobiciu A. L. narażając go na

niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 157 § 1 k.k. w ten sposób, że zadawał mu uderzenia ręką oraz kopał po całym ciele skutkiem czego A. L. doznał obrażeń ciała w postaci stłuczenia biodra lewego oraz urazu nosa, które to obrażenia naruszyły czynności jego organizmu na okres poniżej 7 dni, tj. czynu z art. 158 § 1 k.k., za co to podstawie art. 158 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 37a § 1 k.k. w zw. z art. 34 § 1 i § 1a pkt 1 k.k. w zw. z art. 35 § 1 k.k. wymierzył mu karę 7 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne po 30 godzin miesięcznie (rozstrzygnięcie zawarte w pkt 1 części dyspozytywnej orzeczenia);

2. w tym samym miejscu i czasie jak w pkt 1 wypowiadał pod adresem P. K. groźby karalne pozbawienia życia, które to groźby wzbudziły w pokrzywdzonym uzasadnione obawy, że zostaną spełnione, tj. czynu z art. 190 § 1 k.k., i za to na podstawie art. 190 § 1 k.k. wymierzył mu karę 4 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne po 30 godzin miesięcznie (rozstrzygnięcie zawarte w pkt 2 części dyspozytywnej orzeczenia).

Na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 i 3 k.k. Sąd połączył kary pozbawienia wolności orzeczone wobec oskarżonego w punktach 1. i 2. wymierzając karę łączną w wysokości 1 roku ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne po 30 godzin miesięcznie (pkt 3 orzeczenia).

Na podstawie art. 46 § 2 k.k. Sąd orzekł od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego nawiazkę w kwocie 500 zł (pkt 4 wyroku).

Wyrok nie został zaskarżony przez żadną ze stron postępowania i uprawomocnił się w stosunku do P. M. w dniu 3 kwietnia 2021 r. bez postępowania odwoławczego (k. 90).

Kasację od tego wyroku w zakresie zawartego w pkt 3 jego części dyspozytywnej orzeczenia o karze łącznej ograniczenia wolności, na korzyść P. M. wniósł Prokurator Generalny, który zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść

wyroku naruszenie przepisu prawa karnego materialnego, a mianowicie art. 86 § 1 k.k., polegające na wymierzeniu oskarżonemu kary łącznej 1 (jednego) roku ograniczenia wolności, obejmującej orzeczoną wobec P. M. w pkt 1 wyroku karę 7 (siedmiu) miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym oraz karę 4 (czterech) miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wysokości w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym wymierzoną w pkt 2 wymienionego wyroku, a tym samym wymierzenie jej powyżej górnego progu wyznaczonego sumą kar podlegających łączeniu.

W oparciu o tak sformułowany zarzut skarżący wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Rejonowemu w R. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniesiona na korzyść skazanego P. M. kasacja okazała się oczywiście zasadna, bowiem trafny był wywiedziony w niej zarzut rażącego naruszenia prawa, mającego przy tym istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, jak i sformułowany w oparciu o ten zarzut wniosek końcowy. Uprawniało to sąd kasacyjny do uwzględnienia w całości nadzwyczajnego środka zaskarżenia na posiedzeniu w oparciu o przepis art. 535 § 5 k.p.k.

W pierwszym rzędzie stwierdzić należy, że wymierzenie P. M. kary łącznej w wysokości 1 roku pozbawienia wolności stanowiło ewidentną obrazę art. 86 § 1 k.k., tj. obrazę prawa materialnego.

Przepis ten przewiduje orzeczenie kary łącznej w miejsce kar wymierzonych za poszczególne zbiegające się przestępstwa w granicach powyżej najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 810 stawek dziennych grzywny i 2 lat ograniczenia wolności albo 20 lat pozbawienia wolności.

P. M. wyrokiem z dnia 11 marca 2021 r., sygn. akt II K (...), został skazany za dwa występki opisane w art. 158 § 1 k.k. oraz w art. 190 § 1 k.k. na kary - odpowiednio 7 miesięcy ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu

nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin miesięcznie oraz 4 miesięcy ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin miesięcznie, a w związku z tym prawidłowo stosując przepis art. 86 § 1 k.k. Sąd Rejonowy w R. mógł wymierzyć karę łączną w wymiarze maksymalnym 11 miesięcy ograniczenia wolności.

Błędny sposób procedowania, który doprowadził w efekcie do wydania wyroku rażąco naruszającego przepisy prawa, implikuje konieczność uchylecia zaskarżonego orzeczenia, lecz wyłącznie w części zaskarżonej kasacją Prokuratora Generalnego, a więc co do wymiaru kary łącznej (Sąd Najwyższy nie stwierdził aby zaistniały powody do rozpoznania kasacji poza granicami zaskarżenia – art. 536 k.p.k.) i przekazania sprawy w tym zakresie Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Procedując ponownie Sąd, winien rozstrzygnąć w zgodzie z obowiązującym porządkiem prawnym.

Z tych też względów orzeczono, jak w wyroku.